

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

OPERAČNÍ PROGRAM
LIDSKÉ ZDROJE
A ZAMĚSTNANOST

PODPORUJEME
VAŠI BUDOUCNOST
www.esfcr.cz

Individuální projekt MPSV: Inovace systému kvality sociálních služeb

Institut „nepříznivá sociální situace“ je východiskem a předmětem poskytování sociálních služeb

Nepříznivá sociální situace je v celém systému sociálních služeb vnímána jako alfa a omega nastavení sítě sociálních služeb, koordinace sociálních služeb a redistribuce potenciačních klientů do systému podpory, pomoci a péče. Správné posouzení nepříznivé sociální situace je nejdůležitější pro určení kvality poskytnutí sociální služby a je hlavním a jedinečným vodítkem pro nastavení funkčního plánu péče, podpory a pomoci. Taktéž se jedná o zdroj efektivity a hospodárnosti v rámci nastavování struktury služeb a vlastního poskytování sociálních služeb.

Zdůraznění významu řešení nepříznivé sociální situace jako východiska a předmětu poskytování sociálních služeb se stalo i součástí práce expertních pracovních skupin systémového projektu Ministerstva práce a sociálních věcí s názvem Inovace systému kvality sociálních služeb. „Definice nepříznivé sociální situace je již v současnosti uvedena v zákonu o sociálních službách. Nejedná se tudíž o vytvoření nového systému, ale o jasnější zacílení. Je nezbytné, aby nepříznivá sociální situace byla základním východiskem pro přijetí klienta do sociální služby,“ říká

ředitel odboru sociálních služeb, sociální práce a sociálního bydlení David Pospíšil. Samotné posouzení nepříznivé sociální situace je jednou z nejdůležitějších (možná zcela nejdůležitější) kompetencí sociální pracovníce a sociálního pracovníka. Při posuzování nepříznivé sociální situace je nutné vnímat, zda se tento proces realizuje v přirozeném sociálním prostředí člověka, či ne. Udržení klienta v přirozeném sociálním prostředí je jedním ze základních cílů poskytování sociálních služeb, ale o to těžší je posoudit v tomto klimatu nepříznivou sociální situaci. Při posuzování nepříznivé sociální situace je příhodné vnímat člověka prostřednictvím vztahů s prostředím, tudíž se nejedná o izolovanou a autonomní jednotku. Což znamená, že posouzení se děje ve zjištění zvládnutí klienta svých požadavků na vlastní život (potřeb) a zjištění požadavků prostředí, ve kterém klient žije. A předmětem posouzení je identifikace nerovnováhy těchto požadavků a pomoc při jejich narovnání (Navrátil, 2013). Nepříznivá sociální situace není statická, ale neustále se vyvíjí a tato dynamičnost klade nároky na opakované přehodnocování, které musí být nedílnou

součástí procesu poskytování sociální služby. Poskytovatel sociálních služeb musí být schopen neustále vyhodnocovat nastavení poskytování sociální služby a reagovat na měnící se potřeby klientů.

Proces posouzení je zároveň i zdrojem důležitých informací pro plánování sociálních služeb. Proto je i v zájmu klienta, aby tato zobecněná data byla přes nastavené komunikační toky posílána do procesů plánování a síťování. Příkladem komunikačních toků je předávání informací obci prostřednictvím komunitního plánování. Na základě získaných informací si obec identifikuje potřeby, které se promění v komunitní plán sociálních služeb. Zároveň se tyto závěry dostanou i do procesů plánování a síťování na krajích, kde se nastavuje síť, která je financována z veřejných prostředků. A právě jejím základem je kvalitní sběr potřeb obyvatel, které vyplývají z nepříznivé sociální situace.

Literatura:

Navrátil, P. (2013). Sociální fungování a životní situace. In Matoušek O. a kol: Encyklopedie sociální práce, Praha: Portál.